

Ariana Reines

Cœur de Lion

Eg elsker at Racine får
Fedra til å seie EG ELSKAR i staden
for EG ELSKAR DEG. Ho var
ikkje for stolt. Det er
fint at du hadde ein øm
tanke. Det er noko drit at eg øydela
den fordi eg overskreid den
ved å eksistere.
Vi hadde ikkje knulla
på nesten ei veke. Eg følte meg så
avvist. I løpet av dei
dagane skreiv du triumferande
e-postar til jenta di, noko
ømt, liksom, lukkekjensla i det å mette

Gjendikta av Anna Kleiva

«Lines that make me want to have sex on the moon!»

THURSTON MOORE

Originalens tittel: *Cœur de Lion*
© 2007, 2011 Ariana Reines/Fence Books
© Det Norske Samlaget 2015
www.samlaget.no

Omslag: Jesper Egemar
Tilrettelagd for eBok av
BookPartnerMedia, København 2015

ISBN 978-82-521-8837-0

MERKNADER

Samtalen med Ariana Reines gjekk føre seg i hagen utanfor Adrianstua i Trondheim, 5. mai 2013, og ein tidlegare versjon av denne stod på trykk i *Beijing Trondheim #1* (2013). Samtalen er transkribert av Mathias R. Samuelsen.

Sidan fleire av boktitlane ikkje finst i norsk oversetting, og for konsekvensens skuld, har gjendiktaren valt å la alle titlane i denne samlinga stå på amerikansk.

Gjendiktaren vil gjerne takke Mathias R. Samuelsen og Turid Kleiva.

Om denne boka

Coeur de Lion er eit rått og intenst langdikt skrivne kort tid etter eit kjærleiksbrot. Teksten er enno varm av begjæret, men er samstundes lærd, skarp og intellektuell. Ariana Reines skriv beinhardt og generøst, legg ingenting imellom, verken for seg sjølv eller lesaren: Dette er ei bok som tilstår alt. Ho er både vond, brutal og morosam. Reines er oppteken av å forstå det som har skjedd, det som skjer, og ho gir stemme til både Ariana og Jake, mellom anna ved at Ariana har hacka seg inn på Jakes e-postkonto. Reines pustar med sitt moderne kjærleiksdikt nytt liv i sjangeren. *Coeur de Lion* kom ut i 2007 og har raskt blitt ein kultklassikar med stor innverknad på amerikansk samtidspoesi. Anna Kleiva har gjendikta teksten til norsk, og har også skrivne eit etterord. Boka inneheld òg ein samtale mellom gjendiktaren og forfattaren.

Ariana Reines

Cœur de Lion

Gjendikta frå amerikansk av Anna Kleiva

Samlaget

Oslo 2015

INNHALD

Cœur de Lion

Her, hjarte, her. *Etterord*

Å vente på å komme. *Ein samtale med Ariana Reines*

Her om kvelden
då eg ikkje fekk sove
attmed deg og eg
sa eg hadde lyst til å gråte
og du sa eg burde gjere det
og eg såg ned og pusta
og så gret eg
og du prøvde å ta på meg
og du gjorde det
og du prøvde å kysse meg
og du gjorde på ein måte det
og eg var så redd
for at eg elsker deg og du ikkje elsker meg
eg følte meg dum då eg tok på meg buksene
og eg følte meg dum då eg tok på meg skjorta
og eg følte meg dum då eg gjekk inn på naborommet for å hente boka mi
Beware of Pity av Stefan Zweig
(eg hadde lese forordet til deg
då eg framleis trudde vi kom til å knulle)
og eg følte meg dum då døra di
slamra for høgt att bak meg
men då nattelufta slo mot meg
var eg letta.

Du les mykje. Du har ein hunger.
Eg likar det. Hungeren din gjer
at du legg merke til ting.
Du må ha lagt merke til at eg følte meg dum
at eg følte meg hjelpelaus.
Kvinner.
Eg veit ikkje, Jake.
Eg forstår meg ikkje på kvinner.
Akkurat no føler eg meg som ei.
Eg veit ikkje kva kvinner vil ha
men eg veit at dei eg likar
ikkje er såne hurper
som legg ein arm rundt deg
(i dette scenarioet er du
den yngre kvinna)
og seier *Du kjem til eit tidspunkt i livet.*
Faen ta dei, dritkjerringar
som prøver å forgifte fortvilte jenter
med sitt resignerte og stusslege syn på verda.
Kvinner. Dei er nøydd til å kjenne begjær.
Eg òg. Eg er nøydd til å kjenne det.
Og eksen din, eller kanskje de er saman igjen
eg veit ikkje, Emma. Eg las noko av det ho skreiv
til deg då eg braut meg inn på gmail-kontoen din.
Ho er sjarmerande. Litt overflatisk kanskje
men kvikk. Sikkert ikkje så krevjande.
Vi er ikkje særleg like; du er mild
og nedlatande når du skriv til
hende. Det er vanskeleg å vite
noko som helst. I grunnen verkar ho vel
nydeleg. Ho har krøllete
hår som meg, men på denne jpeg-en ser det ut som
ho brukar meir fuktigheitsprodukt i sitt.
Du kallar henne Bunny.
Det er søtt. Av og til
når eg sit over skreiv på deg seier du
ei sånn latterleg greie, *Mama*
Llama. Av og til klynkar du

og jamrar og lèt som
du græt, du seier, Åh
Ari, du får meg til å føle
så mykje på ein gong.
Eg følte også mykje på ein gong.
Eg trur ikkje eg likar dei jentene
som ber om unnskyldning lik barn
viss dei skulle oppføre seg usøtt.
Av og til ber eg om unnskyldning. Eg
bad deg om unnskyldning. Synd
eg ikkje er sterkare. Då skulle eg vore steilare.
Emma jobbar i eit galleri
ein etasje under eit galleri der
eg jobba for sånn tre år sidan.
Ho er *the gallery girl*.
Eg veit kva *det* handlar om.
Eg var *the gallery girl*. Eg prøvde
å like det. Det var viktig
å late som om ein var interessert i
å vere nær kunstnarar og kunst
som om nærleik var ekvivalenten
til metonymi, noko det ikkje er, ikkje i
verkelegheita. Kva er metonymi
i verkelegheita. Du gnir deg
mot noko; noko av det som er
sant og ufullstendig
i det smittar over på deg;
du ber det rundt på
kroppen din. Kanskje. Kunst. Den der oppskrytte
trivielle driten rike folk kjøper.
Då eg jobba i etasjen over
der Emma jobber
var eg redd for kva det innebar
å eksistere *parallelt med* nokon
annan si oppfatning av kunst. Hjartet mitt
vart knust.
Eg fekk aldri til å setje opp
det tomme ansiktsuttrykket som kjenneteiknar
heilt notidig skjønnheit.
Og så har eg rar
utsjånad. Eg har brukt

orda Verkeleghet; Føle.

Då eg jobba

for galleriet i etasjen over der

Emma jobbar brukte eg miniskjørt

og rare kjolar, og sjefen min,

kort sagt ein bløff og det franskmenn

på 1800-talet kalla

ein *arriviste* (eg kan vere pretensiøs

for eg snakkar om kunstverda),

pla introdusere meg for samlarar

som «geniet» hennar. Den særheita

var ikkje det raraste

ved denne kvinna; det ho ville ha

var berømmelse og meir pengar (ho hadde allereie masse

pengar), men trass i dette

hadde ho fått smaken på idéar.

Og adjektiv. Jo teitare jo betre.

Ord. Eg fekk brukt nokre hos henne

fordi der var ei slags vill intellektuell

overskriding i henne som trekte

henne mot sånt. Den galne bror hennar

gav meg sparken tre gongar. Uansett,

eg veit ikkje kvifor eg fortel deg dette

anna enn at eg trur *gallery girls*

har noko å gjere med

kva visse kvinner vil ha og gjer og er.

Kva med *gallery boys*, det vil

seie teknikarane.

Dei gjelds også. Blæh.

Ein kan forsøke å bli forført av idéen om at det å sitje

og stå i same rom som noko

nokon er villig til å betale for

er det same som å ha

eit hjarte; ideal. Det opne systemet

ein ferdast gjennom vil finne

ein måte å tre i kraft på

uansett. Denne bestemte

oppfatninga, eit smykke

hengande på kulturen, i den tilstanden den er.

Det kjendest så døvt, å ta

telefonen og spele

pen og nedlatande
når eg ikkje er nokon av delane.
Å late som om det der pisset er
noko eg veit korleis eg skal gjere
når eg er så dårleg på det. For nerdete
og følsam. For jævla entusiastisk.
Nokre folk kan få kva som helst
til å høyrast sant ut. Eg har hora før
også. Kanskje det er fordi eg støtt
vil ha kjennskap
til kvinner at eg har teke
desse nedverdige jobbane.
Nokre kvinner er så intense
Jake, forstår du kva eg
meiner? Så intense at dei aldri
er seg sjølv; aldri berre det.
Og eg meiner ikkje sånn internettaktig
sjølvreferering, sjølvironi, kva dei no
kallar det, som om eit sjølv var så grunnfesta
at berre å ironisere over «det» kunne skape
ei bølge av bevisstheit.
Eg fell for kvinner
som er bortanom seg sjølv,
deg, situasjonen sin, og alt.
Det er dei kvinnene eg vil ha kjennskap
til. Det er dei kvinnene eg vil kjenne.
Akkurat no høyrer eg på Nico
og vurderer å føle meg
trua. Eg vil føle kjærleik.
Eg elska deg då du sa
det er forferdeleg, det som har skjedd
med middelhavskulturen. Og eg elska deg
då du sa det eg ikkje kunne ha
lurt deg til å seie
at det var så mykje meir intenst, sexen
og alt mellom deg og meg
enn det var mellom deg og henne.
Eg har aldri vore ho andre jenta før.
Det gjer meg kvalm av redsle
men eg klarer ikkje la vere
å skrive til deg på denne måten.

Abigail ringde meg
etter at eg smuglas e-posten din
for å seie at du var heilt sett ut
og at ho i grunnen var overraska
over at eg ville gjere noko sånt.
Eg og Abigail møttest og
kjøpte vegetarburgarar
og eg forklarte henne
korleis eg følte meg
og ho forstod.
Eg var rørt over at du ringde
henne av alle personar
morgonen etter eg
sveik deg på den måten
for du ertar meg alltid med
at Abigail har sånn respekt for meg
eller eg trur du ertar meg
når du fortel meg
at ho har respekt. Eg har respekt for henne
også. Masse. Kanskje høyrer eg
noko spottande i stemma di
når du seier fine ting til meg
som ikkje er der. Men eg trur
du vil vere einig i at noko spottande
er der.